

NS naujienų biuletenis

NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org

#1129

03.11.2024 (135)

A. V. Schaerffenberg

Neišgirsti baltųjų rasės didvyriai

2 dalis

Fritz Julius Kuhn

1958 m. spalio 16 d. Džordžas Linkolnas Rokvelas pirmą kartą po Antrojo pasaulinio karo pabaigos iškėlė svastikos vėliavą. Savo autobiografijoje "*Ši kartą pasaulis*" (*This Time the World*) buvęs JAV karinio jūrų laivyno vadas aiškiai nurodo, kad tą dieną laikė oficialia Amerikos nacionalsocializmo pradžia posthitlerinėje eroje. Nors vadas Rokvelas neabejotinai buvo žymiausias lyderis, kurį šis judėjimas išugdė Jungtinėse Valstijose, jis nebuvo pirmasis. Buvo ir kitų, dvidešimčia, net trisdešimčia ir daugiau metų anksčiau už jį. Jų vardus, darbus ir likimus beveik visiškai užgožė karo katastrofa, įsiterpusi tarp jų ir jo kovos. Tačiau geriausiai prisimenami prieškarinio nacionalsocializmo priklausę reiškiniai, kurių priešiška nusiteikusi spauda netiksliai apibūdino kaip "Vokietijos ir Amerikos Bundą".

Net ir šiandien kai kurie nacionalsocialistai, tiek amerikiečiai, tiek ir kiti, gėdi-

Fritz Julius Kuhn

jasi vos paminėjus jos pavadinimą. Bundą jie laiko labai didele klaida, kurią geriau pamiršti, pirmiausia dėl to, kad jis visiškai pasitarnavo priešams, nes skatino įsivaizdavimą, jog nacionalsocializmas yra tik vokiečių sąmokslas užvaldyti JAV. Tačiau tiesa, kaip atskleidė žydų kilmės knygos "*Nacių judėjimas Jungtinėse Valstijose*" autorius, buvo visai kitokia. Nors iš prigimties priešišškai nusiteikęs savo temos atžvilgiu, Sandaras Deimondas vis dėlto pateikia įtikinamą Bundo vaizdą, iš esmės (ir tai stebina) nespalvotą standartinėmis apkalbomis. Tai vienintelė tikra šios prieštaringai vertinamos organizacijos istorija. Nepaisant to, tai bent jau tinkamas pasakojimas apie svarbią mūsų judėjimo paveldo dalį.

Ne vienas bendražygis paprieštarautų, kad Bundas nėra mūsų paveldo dalis, kad jo pasekėjai yra tik trumparegiški teutonų nacionalistai, kurie žodį "arijas" laiko tik žodžio "vokietis" sinonimu. Kitaip tariant, jiems nerūpėjo pasaulinė baltųjų rasės vienybė, kurią Rokvelas įžvelgė nacionalsocializme, ir jie siekė tik organizuoti vokiečių bendruomenes Jungtinėse Valstijose. Toks aiškinimas, remiantis patikimais Deimanto tyrimais, yra mažai tikslus. Įdomu tai, kad išleisti knygą, praėjus daugiau nei keturiems dešimtmečiams po įvykių, apie kuriuos jis rašo, jį paskatino septintojo dešimtmečio viduryje įvykęs Baltųjų jėgos atgimimas, kurio centre buvo Vidurio Vakarai apskritai ir konkrečiai Čikaga, nors anaipatol ne vien ji. Iš tikrųjų neminėdamas šios šiuolaikinės kovos, Diamondas norėjo parodyti, kad galima rasti paralelių su Bundo kovomis. Galbūt jis buvo teisus. Nesvarbu, ar galime ją priimti kaip gryną nacionalsocialistinę organizaciją, ar ne, Banda yra neatsiejamą nuo mūsų istorinės, jei ne visai ideologinės linijos, patinka mums tai ar ne, nes jos visiškai nepamiršta daugybė amerikiečių, gyvenusių XX a. ketvirtojo dešimtmečio pabaigoje ir ketvirtojo pradžioje. Be to, tiesa nėra tokia baisi, kaip kai kurie bendražygiai gali tikėtis.

Teutoniečiai ir draugai

Amerikos vokiečių tautų federacija (toks buvo jos pavadinimas) nebuvo pirmoji nacionalsocializmo apraiška Jungtinėse Valstijose. Jau 1923 m. kovą (likus aštuoniems mėnesiams iki Miuncheno pučo) iš vieno gyvenamojo namo Čikagos šiaurinėje dalyje pirmą kartą Amerikoje suplevėsavo svastikos vėliava. Ją iškėlė keli vyrai, daugiausia imigrantai iš badu alinamos pokario Vokietijos, susibūrę į *Teutonijos* klubą. Jų buvo gal ne daugiau kaip tuzinas narių, kurių tikslas buvo dalytis bendra meile nacionalsocializmui, nieko daugiau. Jų klubas, kaip rodė jo pavadinimas, buvo tik klubas, neturintis jokių politinių tikslų, išskyrus nedidelių pinigų sumų rinkimą kaip aukas, siunčiamas Vokietijai ir Hitlerio kovai.

Po lapkričio 9 d., po Miuncheno nesėkmės, kai kurie pabėgėliai iš nepavykusio pučo atvyko į Ameriką ir prisijungė prie nedidelio Čikagos draugų būrelio, kuris pakeitė grupės pavadinimą į *Teutonijos asociaciją*. Kai 1933 m. sausio 30 d. Hitleris buvo išrinktas kancleriu, *Teutonijos asociacijoje* buvo 500 broliškų narių, daugiausia Čikagoje, Detroite ir Niujorke. Būtent tuo metu "Teutonia" bičiuliai pasiekė laimingiausią savo sėkmę, kai įkalbėjo vieno garsiausių Čikagos restoranų "Red Star Inn" Klarko gatvėje netoli Šiaurės aveniu savininką iškelti didžiulę svastikos vėliavą nuo stogo ir taip atšvęsti fiurerio triumfą! Tačiau šios vėliavos iškėlimas taip pat reiškė, kad artėja labai rimta problema.

Dėl nacionalsocialistų pergalės rinkimuose teutoniečius staiga užplūdo tūkstančiai prašymų priimti į organizaciją. Nesant oficialios organizacijos, kuri galėtų patenkinti didžiulį susidomėjusiųjų srautą, asociacija turėjo būti panaikinta, o vietoj jos sukurta nauja struktūra, pritaikyta masinei narystei: *Naujosios Vokietijos draugai*. Nepaisant didėjančio dydžio, F.O.N.G., kaip buvo įprasta ją vadinti, išliko broliška vokiečių kilmės amerikiečių, kurie iškylose ir alaus baruose giedojo šlovę Adolfui Hitleriui, institucija. Tačiau jos nekaltas pobūdis truko neilgai.

Balandžio pradžioje Amerikos žydų kongresas ir "B'nai B'rith" visoje šalyje pradėjo boikotuoti visas vokiškas parduotuves Jungtinėse Valstijose, net jei jų savininkai iš kartos į kartą buvo amerikiečiai. Žydai reikalavo: "Nepirkite vokiškų prekių!" Staiga Amerikos didmiesčių scenos puošmena tapusių delikatesų, muzikos prekių ar žaislų parduotuvių langai buvo išdaužyti, jų pirkėjai apšaukti "fašistais", o savininkams grasinta smurtu, kuris kartais materializuodavosi nelaimingam parduotuvės savininkui.

Tą vasarą žydai ir jų pakalikai pagonys surengė didžiulį žiniasklaidos renginį, kai išsinuomojo ir užpildė Niujorko "Madison Square Garden" areną. Jame vyko inscenizuotas teismo procesas, kuriame Adolfas Hitleris ir jo pasekėjai buvo kaltinami "nusikaltimais žmonijai". Gausiai nušviečiami spaudoje, per visus pagrindinius radijo tinklus ir Holivudo kino kronikose, žydai emociškai pasakojo apie masines žudynes ir naikinimo stovyklas, nevaldomai spjaudydami neapykanta ritosi ant grindų ir geriausiu Senojo Testamento stiliumi plėšė savo drabužius - visa tai vyko likus metams iki tariamo "galutinio sprendimo". Tai, žinoma, buvo apšilimas prieš aukščiausią žydų keršto aktą - pokario Niurnbergo procesą. Talmudo "Įstatymo" manija niekam nekėlė nuostabos nei kaltinamieji nuosprendžiai, paskelbti Hitleriui in absentia (ta pati frazė, dar kartą panaudota Niurnberge ir tebėra aktuali šiandien, kai žydai kaltina kokį nors aštuoniasdešimtmetį, kaltinamą nacionalsocialistine

praeitimi), nei nuspėjamas mirties nuosprendis, kurį hebrajų susirinkimas su pašėlusiu džiugesiu sutiko tarsi sceną iš Purimo. Tai, kad šie isteriški procesai vyko po to, kai Hitleris buvo valdžioje vos kelis mėnesius ir daugiau nei dešimt metų prieš prasidedant netikram "holokaustui", taip pat nieko nestebino nė vieno, kas išmano apie žydus. Iš tikrųjų keršto parodomasis procesas buvo oficialus jų karo nacionalsocialistinei Vokietijai paskelbimas. Jie viešai pažadėjo patraukti visas finansines virveles, kad ekonomiškai sužlugdytų šią nepaklusnią šalį.

Žydai skelbia karą

Vyriausiasis neapykantos proceso organizatorius ir prieš vokiečius nukreipto boikoto atstovas tiksliai apibendrino tai, ką darė žydai. Per didžiausią Niujorko radijo stotį (WABC) transliuotas ir kitą dieną (1933 m. rugpjūčio 7 d.) "*The New York Times*" paskelbtas *Pasaulinės žydų ekonominės federacijos* prezidentas Samuelis Untermejeris (Samuel Untermyer) kalbėjo: "Istorija pasikartos, bet tai nėra priežastis, dėl kurios turėtume leisti, kad kažkada buvusi didi tauta grįžtų į tamsiuosius amžius, arba negelbėti šių 600 000 sielų (žydų) nuo pragaro kančių, nes mes galime veikti su savo draugų krikščionių pagalba, jei tik turime valios veikti. Kiekvienas iš jūsų, tiek žydas, tiek pagonis, kuris dar neįsitraukė į *ši šventą karą* (kursyvas autoriaus), turėtų tai padaryti dabar ir čia. Nepakanka, kad nepirktumėte jokių Vokietijoje pagamintų prekių. Turite atsisakyti bendrauti su bet kuriuo pirkliu ar parduotuvės savininku, kuris parduoda Vokietijoje pagamintas prekes arba globoja Vokietijos laivus ar laivininkystę. Tai, ką mes siūlome ir ką jau toli nuėjome, yra vykdyti grynai gynybinį ekonominį boikotą, kuris pakenks Hitlerio režimui ir atves vokiečių tautą į protą, sunaikindamas jų eksporto prekybą, nuo kurios priklauso jų egzistencija. Baigdamas leiskite man dar kartą padėkoti Jums už šį nuoširdų priėmimą ir patikinti, kad su Jūsų ir *milijonų mūsų draugų nežydų* (kursyvas autoriaus) parama mes įkalame paskutinę vinį į fanatizmo ir fanatizmo karstą!"

Neapykantos kupinas Untermejerio mirties ir naikinimo skambesys akivaizdus net ir spausdinant, net ir be jo susijaudinusio, aukštai pakelto, nosį rėžiančio balso. Taip anksti agituodamas už Vokietijos žlugimą, jis aktyviai vykdė *Siono mokytųjų senolių protokolus*, kuriuose teigiama: "Į kiekvieną pasipriešinimo aktą turime būti pasirengę atsakyti karu su kaimyninėmis šalimis (Untermejerio "nežydų draugais") tos šalies, kuri drįsta mums pasipriešinti" (VII protokolo 3 punktas). Kai ekonominė agresija galiausiai virto karine agresija, kaip visada turi būti, Untermejerio 1933 m. deklaracija pasaulio žydų vardu nebuvo pamišta. *Pasaulio žydų*

kongreso Didžiosios Britanijos skyriaus vadovas Maurice'as L. Perlzweigas džiaugėsi: "*Pasaulio žydų kongresas* jau septynerius metus kariauja su Vokietija!" (*Toronto Evening Telegraph*, 1940 m. vasario 26 d.) Jam antrino Džefris Manderis (Geoffrey Mander) Londono laikraštyje *Jewish Standard*, 1941 m. balandžio 17 d., sakydamas: "Žydų reikalas visame pasaulyje yra reikalas, už kurį kovoja Didžioji Britanija ir jos sąjungininkai." Niujorko laikraštis *Jewish Mirror* 1942 m. spalio mėn. citavo Liudviko Liuisono (Ludwig Lewisohn), vieno įtakingiausių pasaulio žmonių, *Amerikos sionistų organizacijos* valdžios veikėjo, žodžius: "Žydų tauta yra šio karo prigimties simbolis. Niekas kitas. Niekas kitas. Tai alfa ir omega, viso reikalo pradžia ir pabaiga! "

Amerikos šturmo būrių atsiradimas

Kadangi Amerikos valdžia, savaime suprantama, nenorėjo apsaugoti vokiečių kilmės amerikiečių verslininkų nuo žydų, F.O.N.G. kreipėsi pagalbos į F.O.N.G. Jos organizatoriai sukūrė savanorišką apsaugos tarnybą - uniformuotus vyrus, kurie budėjo prie įmonių, kurioms grėsė pavojus, ir platino reklaminius lapelius, aiškinančius dilemą iš vokiečių kilmės amerikiečių perspektyvos. Jos aktyvistai, žinomi kaip O.D. ("Ordnungs Dienst" arba "Tvarkos tarnyba"), atliko svarbų vaidmenį gelbstint smulkias Amerikos įmones nuo žlugimo depresijos laikotarpiu ir kartu saugant gyvybes ir sveikatą nuo žydų gatvės terorizmo.

Kitoje Atlanto pusėje Berlyno vadovai nebuvo abejingi įvykiams Jungtinėse Valstijose. Žydų veiksmai ten buvo nuspėjami, taip pat buvo įvertinta ir tai, kad jie užgniaužė didžiąją dalį visuomenės informavimo priemonių. Senajai N.S.D.A.P.-A.O., partijos įstaigai, specialiai sukurtai nacionalsocialistų ryšiams namuose ir užsienyje palaikyti, vadovavo Ernstas Bole (Ernst Bohle). Jis gimė Anglijoje, jaunystę praleido Pietų Afrikoje, o 1923 m. išvyko į Berlyno universitetą ir įgijo prekybos bakalauro laipsnį. Įkvėptas dramatiškų to lapkričio įvykių, jis prisijungė prie besikuriančio Hitlerio judėjimo ir greitai pakilo iki Užsienio reikalų ministerijos valstybės sekretoriaus pareigų - ne tik dėl to, kad buvo gerai susipažinęs su pasauliu už Europos ribų, ypač su anglakalbėmis šalimis. Žinodamas, kad bet kokie jo biuro pareiškimai apie tikrąjį žydų boikoto pobūdį bus arba užtušuoti Amerikos žydizuotos naujienų žiniasklaidos, arba iškraipyti, kad pasitarnautų prieš vokiečius nukreiptiems tikslams, Botelis siuntė skrajutes, knygas ir filmus F.O.N.G. Jo organizatoriai pateikė šią medžiagą kaip teisingą kontrpropagandą piktybinei viešųjų ryšių kampanijai, kurią vykdė Untermejeris ir į jį panašūs košeristai.

Bohle norėjo gerokai padidinti savo informacijos siuntų kiekį. Tačiau jam rūpėjo, kad tokią medžiagą platintų vietinės amerikiečių grupės. Kol jo literatūra ir filmai bus leidžiami tik per čia esančią vokiečių bendruomenę, amerikiečiai logiškai manys, kad tai ne kas kita, kaip "nacių propaganda", ir atmes juos kaip šališką svetimos jėgos požiūrį. Jis norėjo parodyti Naujosios Vokietijos geranoriškumą ir draugystę Amerikai. Be abejo, tuo metu veikė vietinė nacionalsocialistų organizacija - *Sidabrinų marškinėlių legionas*. Tačiau jos vadovas Viljamas Dudlis Pelis (William Dudley Pelley), jau ir taip atidžiai stebimas F.B.I. ir Kongreso tyrimų komitetų, nusprendė platinti tik ribotą kiekį Berlyno medžiagos, nes neketino pagrįsti priešų kaltinimų, kad Sidabriniai marškiniai yra kitos vyriausybės agentai.

Kol Bohle stengėsi, kad Trečiojo reicho pozicija būtų priimtina Amerikos žmonėms, F.O.N.G. vadovai traukė priešinga kryptimi. Jų pastangos buvo labiau sutelktos į JAV vokiškai kalbančių bendruomenių organizavimą, kad visi Amerikoje gyvenantys vokiečiai taptų Tėvynės dalimi, o likusiems gyventojams būtų skiriama tik antraeilė reikšmė. Rezultatai buvo nuspėjami. Amerikoje gyvenantys vokiečiai, kaip ir visi imigrantai, išlaikė sentimentalius ir kultūrinius ryšius su gimtąja žeme, tačiau visu kitu atžvilgiu jie pirmiausia tapo amerikiečiais ir piktinosi bet kokiais asmenų, kuriuos dabar laikė užsieniečiais, bandymais juos politizuoti. "Iš esmės vokiečių imigrantai ir jų palikuonys buvo tapę amerikiečiais ir norėjo jais likti." Jie piktinosi, kad jų ištikimybę priimtajai šaliai kompromituoja tautiečiai iš F.O.N.G.

Dauguma ne vokiečių kilmės amerikiečių nacionalsocializmą ėmė vertinti tik kaip kitą komunizmo versiją, kaip sąmokslą užgrobti valstybę; Stalinas naudojosi darbininkais, o Hitleris - vokiečių kilmės amerikiečiais; tai buvo vienintelis skirtumas, kurį jie suprato. Išgąsdintas ir supykęs dėl nepalankiai pasikeitusios nuomonės, Bohle įsakė F.O.N.G. direktoriams išvaryti visus Vokietijos piliečius, drastiškai sumažino medžiagų siuntimą į Jungtines Valstijas ir paskelbė garsųjį viešą pareiškimą:

"Nacionalsocializmas nėra skirtas eksportui". "*Naujosios Vokietijos draugai*" padarė didelę žalą šios šalies reputacijai Amerikoje, nes žaidė su žydų priešais, ir Bohle tikėjosi, kad jie greitai pasitrauks. Iš tiesų, kai jų pastangos ėmė blėsti, o tarp vadovų prasidėjo nesutarimai, F.O.N.G. dienos buvo suskaičiuotos. Tačiau Amerikos nacionalsocializmas nukentėjo.

Amerikiečiai ir Trečiasis reichas - abipusis meilės romanas

Laimei, dėl to JAV santykiai su Vokietija smarkiai pagerėjo, žinoma, ne vyriausybiniu lygmeniu, bet XX a. trečiojo dešimtmečio viduryje Vokietijoje smarkiai išaugo amerikiečių turizmas. Kaip pripažįsta Diamondas, "lankytojai užplūdo Trečiąjį reichą. Tai buvo Vokietijos olimpinių žaidynių vasara. Pensionai ir viešbučiai buvo pilni, o užsieniečiai žavėjosi naujai nutiestu autobangu ir vyriausybės pastatais sostinėje. Daugelis grįžo namo tikėdami, kad nacionalsocializmo dvasia nėra tik propagandos kūrinys". Jis mini "Vokietiją lankančių amerikiečių turistų srautą. Amerikiečiai buvo gerai pažįstami Reino krašte, 1936 m. Berlyno olimpinėse žaidynėse arba lankėsi garsiuosiuose viduramžių mūro miestuose Noerdlingene ar Rothenburge an der Tauber. Olimpinės žaidynės baigėsi rugpjūčio 16 d. Nors daug užsienio svečių išvyko iš Vokietijos, ne mažiau jų pasiliko ir pasirūpino dalyvauti rugsėjo 8 d. prasidėjusiose Partijos dienose (Reichsparteitag der Ehre, arba "Reicho partijos garbės diena")." Ir, priešingai nei Sovietų Sąjungos geležinės uždangos politika savo piliečių atžvilgiu, "vokiečiai taip pat gausiai lankėsi Jungtinėse Amerikos Valstijose". Akivaizdu, kad Hitleriui nebuvo ko nerimauti dėl perbėgimų. Tiesą sakant, maždaug tuo metu per pokalbį prie vakarienės jis atsitiktinai paminėjo: "Kas nori palikti Vokietiją, tegul eina. Aš jiems netrukdysiu. Jei jie nepatenkinti tuo, ką mes bandome daryti, jie neturėtų čia likti. Durys visada atviros."

Tuo metu, kai žydų boikotą įveikė revoliucinė ekonominė politika, o Reichas tapo kultūriniu magnetu, pritraukiančiu gerbėjus iš viso pasaulio, mirštanti F.O.N.G., dideliam Bohlės siaubui, atgijo iš naujo. *Draugai*, išsvarginti nesibaigiančių kivirčų, perdavė savo valdžią organizaciniam dinamitui vardu Fricas Kunas (Fritz Kuhn). Jis ėmėsi veiklos, panaikindamas F.O.N.G. ir pakeisdamas ją *Amerikadeutscher Volksbund*, arba Amerikos vokiečių tautų sąjunga, vėliau vadinama paprasčiau - Bundas. 1936 m. kovo 29 d. 39 metų Kunas buvo išrinktas Bundesleiteriu (Bundo vadovu), kad sukurtų "galingą kultinę organizaciją". Toliau Diamondas pabrėžia, kad "Fritzo Kuhno valdymo metais Amerikos nacių Bundas iš susiskaldžiusios ir neefektyvios grupės tapo aktyvaus judėjimo priemone. Verslininkui Kuhnui pavyko paversti Bundą iš skolose skendinčios grupės, priklausomos nuo nacistinės Vokietijos paramos, į savarankišką, pinigų uždirbančią organizaciją", kurios 55 padaliniai veikė 7 JAV regionuose. Los Andžele, Denveryje, Dalase, Čikagoje, Detroite, Atlantoje ir Niujorke buvo regioninės būstinės, o beveik kiekvienoje valstijoje veikė dešimtys mažesnių padalinių. Dešimčių tūkstančių džiūgaujantių pasekėjų susirinkimai buvo neretai rengiami visoje šalyje vykstančiuose Bundo susirinkimuose. Koks žmogus galėjo sukelti tokią transfor-

maciją?

Naujasis Bundo lyderis turi žodį!

Fritz Julius Kuhn gimė 1896 m. gegužės 15 d. Miunchene. Prasidėjęs Pirmajam pasauliniam karui, jis buvo jaunas savanoris kulkosvaidininkas Bavarijos pės-tininkų dalinyje Vakarų fronte. Dėl savo sumanumo ir drąsos jis pasiekė leitenanto laipsnį ir gavo daugybę apdovanojimų už narsą, tarp jų - pirmojo laipsnio Geležinį kryžių. Kaizeriui kapituljavus, jo gimtojo miesto gatvėse pasirodė kovingojo komunizmo jėgos. 1921 m. jis įstojo į besikuriančią N.S.D.A.P. organizaciją. Tais pačiais metais jis įstojo į Miuncheno universitetą, kur studijavo chemijos inžineriją ir skleidė žinią savo bendramoksliams, tarp jų - Elzai, savo sužadėtinei. Po dvejų metų jis buvo nepavykusio pučo dalyvis, todėl, grasindamas suėmimu, kartu su sužadėtine pabėgo iš šalies ir atvyko į Meksiką. Ten jie susituokė ir susi-laukė dviejų vaikų - sūnaus ir dukters. Kitus ketverius metus Fricas sėkmingai dir-bo chemiku, bet "Ford Motor Company" pasiūlė geresnį darbą, todėl jis persikėlė su šeima į Detroitą ir tapo natūralizuotu piliečiu. 1933 m. jis įstojo į *Naujosios Vokietijos draugų* organizaciją ir greitai pakilo iki Vidurio Vakarų lyderio posto, kai F.O.N.G. direktoriai vienbalsiai paskyrė jį vadovauti silpnėjančiai organizaci-jai.

Asmeniškai Fritzo Kuhno stambių kaulų figūra priminė mešką, kuri gąsdino jo priešus. Tačiau artimiausi bendražygiai geriausiai jį pažinojo dėl švelnaus būdo ir sentimentalios širdies. Žmogus, kuris iš tribūnos galėjo riaumoti prieš žydus, taip pat verkdamas per kiekvienas Kalėdas, kai girdėdavo "Tylią naktį", nes ji jam primindavo jaunystės namus. Netrūko ironiško humoro jausmo, kartą jis nusiuntė Martinui Diesui, paranojiškam konservatyviam kongresmeniui, pasišventusiam uždrausti antisemitizmą, nemokamus bilietus į Bundo mitingą. Visų pirma Kunas pasižymėjo karštu lojalumo jausmu, sąžiningumu ir teisingu elgesiu nacionalso-cializmo atžvilgiu. Kaip jis kartą pareiškė: "Už tarnybą neatlyginama paslaugomis ar privilegijomis. Tik džiaugsmingo pasiaukojimo dvasia mes nugalėsime". Štai senas kareivis, tranšėjų veteranas, kreipėsi į aukštesnius savo klausytojų in-stinktus. Kaip pripažįsta net Diamondas, "apskritai jo pasekėjai labai vertino jo darbą".

Naujasis Bundo lyderis sugebėjo atgaivinti judėjimą jį amerikanizuodamas. Jis ne-besiekė politizuoti dažniausiai nenorinčios dalyvauti vokiečių bendruomenės platesnės baltųjų bendruomenės sąskaita. Kuhnas "apgailėstavo dėl vokiškosios

Amerikos likimo; jis negalėjo suprasti, kodėl ji nutraukia protėvių šaknis žydiškosios Amerikos naudai". Vietoje jos visų tautybių amerikiečiai ėmė plūsti prie svastikos. Tipiškame Bundo mitinge 1939 m. vasarį kalbėjo ne vokiečių Rusellus Dunnas. Jo auditoriją sudarė 30 % anglosaksų, skandinavų ir slavų, 25 % airių ir 20 % italų; vos ketvirtadalis klausytojų buvo vokiečiai. Diamondas rašo, kad "jos viešųjų renginių dalyviai daugiausia buvo ne vokiečiai. Stebėtojai vis dažniau pastebėdavo, kad susirinkimuose dalyvaudavo antibritiškai nusiteikę darbininkų klasės atstovai airiai, rusai emeritai, italų buvę kariškiai, kaflinitai (nepaprastai populiarus "radijo kunigo" Fransio Kaflino pasekėjai) ir žemesnės vidurinėsios klasės bei darbininkų klasės vietiniai amerikiečiai".

Kunas taip pat užmezgė darbo ryšius su beveik visomis Jungtinėse Valstijose veikiančiomis dešinišiomis ir rasistinėmis grupėmis, ypač su "*Sidabrinųjų marškinėlių legionu*," pirmąją tikrą nacionalsocialistų organizaciją Amerikoje: Dažnai bundistai žygiuodavo kartu su Josefo Santi "*Liktorių asociacija*," Johno Finzio "*Circolo Mario Morgantini*" (abi grupės buvo *Italijos Juodųjų marškinių* padaliniai), *ukrainiečių Rudaisiais marškinais*," Pelley'o "*Sidabrinųjų marškinių*" ir Deatherage'o "*Amerikos nacionalistų konfederacijos*" likučiais. Amerikiečių nacionalsocializmas ėmė reikštis ir netgi pranašavo daugybę ne vokiškų S.S. dalyvių, kurie ateinančią dešimtmetį kovos prieš Sovietų Sąjungą. Literatūros ir net lyderių mainai buvo įprastas dalykas: "Nordlando (Bundo) stovykloje Naujajame Džersyje dažnai kalbėdavo Ku Klux Klano atstovai ir Salvatore Caridi, Italijos buvusių kombatantų Šiaurės Hadsono skyriaus prezidentas". Toks civilizuotas bendradarbiavimas buvo ryškus kontrastas smulkmeniškam akibroktui, kuris per pastaruosius 50 metų buvo būdingas vis labiau impotentiškam Amerikos dešinišajam sparnui.

Nacionalsocializmas su žmogišku veidu

Tačiau Bundo augo ir dėl kitos priežasties: "Kuno sėkmę iš dalies lėmė tai, kad jis laikėsi lyderystės principo." Visiems nariams jis įskiepijo tą patį pagrindinį principą, kuris sukūrė raumeningą, bet lanksčią N.S.D.A.P. organizaciją: Absoliuti valdžia pasekėjams, absoliutus paklusnumas lyderiams. Tokio karinio stiliaus veikimo būdo prireikė dėl įnirtingo pasipriešinimo, su kuriuo bundistai susidūrė iš karingų komunistų ir isteriškų žydų. Tačiau Bundo buvo patrauklus ne tik dėl dramatiškų eitynių, mitingų ir gatvės mūšių: "Daugelį dvidešimtmečių jaunuolių viliojo Bundo broliška veikla, kuri apėmė visapusišką sporto programą. Iki 1936 m. vasaros dvi Bundo futbolo komandos - "Hansa" ir "Hamburg" - dalyvavo

turnyruose Niujorko valstijoje. Taip pat varžėsi teniso, ledo ritulio, plaukimo ir slidinėjimo komandos. Ne varžybų dalyviams Bundas organizavo slidinėjimo savaitgalius Katskilo kalnuose. Kiekvieną ketvirtadienį devintą valandą vakaro Bundas rengė "Alaus vakarą", o tiems, kurie nemėgo alkoholio, - "Kavos valandėlę". Gėrimai ir sumuštiniai buvo nemokami, parūpinta kortų kaladžių ir nemokamai rodomi filmai." Taip pat buvo rengiami labai įdomūs skaidrių pristatymai apie naująjį Trečiojo reicho meną, muziką ir architektūrą.

Bene patraukliausia buvo pusė tuzino erdvių Bundo valdomų stovyklaviečių, įsikūrusių gražioje gamtinėje aplinkoje. Tarp jų buvo Viskonsino "Hindenburgas" netoli Graftono, Pensilvanijos "Deutschenhorstas", "Nordlandas" Naujajame Džersyje, Long Ailendo "Zygfrydas" Jafankas ir Mičigano "Efdendė" Pontiake. Šios plačios valdos buvo nacionalsocialistų teritorija, kurioje vikingų stiliaus architektūra, įvairūs uniformuoti drabužiai ir, svarbiausia, bendra liaudiškos bendruomenės dvasia reiškė baltųjų pasaulį *par excellence*. Neabejotinai entuziastingiausi Bundo stovyklų lankytojai buvo 600 vaikų, kurie 1937 m. birželio-rugsėjo mėn. žaidė ir mokėsi "Hindenburgė" ir "Nordlande". Kokią "stovyklavietę" jie turėjo patirti! Rudenį berniukams ir mergaitėms sugrįžus į įprastas valstybines ar parapijines mokyklas, jų pirmieji rašiniai "Kaip aš praleidau vasaros atostogas" neabejotinai buvo akis atveriantis skaitinys mokytojams! Net Diamondas apgailestauja, kad vaikai, "atrodo, mėgavosi vasara", o tai yra švelniai tariant.

Gražios ir nepriekaištingai švarios stovyklos buvo tokios populiarios, kad atnešė papildomų pajamų įmonei "Bund", kuri ištikus metus nuomojo namelius. Likusias pajamas gaudavo iš nario mokesčio, rėmėjų įnašų, žurnalų pardavimo ir reklamos. Tarp prestižinių Bundo leidinių reklamuotojų buvo "Schlitz Brewing Company", "Telefunken Records", "Hapag-Lloyd Lines" ir "Hamburg-America Steamship Company". Praėjus keliems mėnesiams po to, kai Kuhnas buvo išrinktas Bundo vadovu, Bundas buvo visiškai finansiškai savarankiškas. "Jis įkvėpė naujos gyvybės į nusilpusį Bundą ir tai padarė be jokios pagalbos iš Vokietijos."

Atsitiktinis susitikimas su fiureriu

Nepaisant puikių Kuhno pasiekimų, Bohle vis dar nerimavo, kad Bundas daugumai amerikiečių atrodė "per daug vokiškas" ir priminė, nors ir klaidingai, ardomąją Trečiojo reicho ranką Jungtinėse Valstijose. Kuhnas tvirtino, kad Bundas, nepaisant visos jo plėtros, išliko tuo, kuo jis visada buvo nuo pat pirmųjų *Teutoni-*

jos draugijos dienų - klubu, kur kas labiau brolišku nei politiniu. Tačiau Bole turėjo nuogąstavimų ir neleido oficialiai pripažinti Bundo, kuris gaudavo literatūrą iš A.O., bet nieko daugiau. Per visą Bundo istoriją jo santykiai su Vokietija buvo šaltai tolimi. Vokietijos nacionalsocialistai tikėjosi išsklaidyti bet koki įspūdį, kad jie kišasi į kitų šalių vidaus reikalus.

Bohle's biuras turėjo labai aiškią nuomonę apie A.O. ir būtinybę išvengti įtarimų užsienyje: "Jo tikslas - skatinti užsienyje gyvenančius vokiečius laikytis griežčiausios pagarbos šalies, kurioje jie svečiuojasi, įstatymams ir papročiams, kartu nepamirštant savo gimtosios šalies. *Užsienio organizacija* (A.O.) padeda visiems užsienyje gyvenantiems vokiečiams palaikyti ryšį su tėvyne ir puoselėti jos idealus kasdieniame gyvenime." Bohle gana aštriai jautė, kad Bundas, nepaisant visos jo amerikonizacijos, kenkia griežtiems standartams, kuriuos jis nustatė A.O. To užsienietiško pavadinimo - *Amerikadeutscher Volksbund* - reikėtų atsisakyti ir pakeisti jį amerikietiščiau skambančiu. Kalbant apie neamerikietišškai skambančius dalykus, niekas nebuvo blogiau už paties Kuhno storą bavarišką akcentą. Ar jis negalėjo surasti ko nors kito, kas kalbėtų amerikietišškai angliškai?

Tačiau A.O. vadas buvo labai suglumęs, o gal net šokiruotas, kai "*New York Times*" pirmajame puslapyje išvydo nuotrauką, kurioje gėdingas Bundo lyderis draugiškai kalbasi ne su kuo kitu, o su pačiu Adolfu Hitleriu. Priešiškos (t. y. žydų) naujienų tarnybos, pasinaudodamos "penktosios kolonos" propagandinėmis pasekmėmis, išplatino šią nuotrauką visame pasaulyje kaip tarptautinio Fritzo Kuhno ir fiurerio sąmokslų įrodymą. Iš sielvarto kunkuliuojantis Botelis žinojo, kad žydai iš šio baisaus faux pas susikrovė daug politinio šieno, ką jie iš tiesų ir padarė.

Tačiau šis prieštarai vertinamas susitikimas anaipol nebuvo toks baises, kaip buvo manoma. Kuhnas atsitiktinai buvo atvykęs į Berlyno olimpinės žaidynes, kai jam, kaip ir daugeliui tuo metu atvykusių užsienio svečių, dažniausiai paprastų žmonių, pasitaikė proga susitikti su Hitleriu, kuriam jis įteikė iliustruotą Bundo istoriją. Fiureris jam padėkojo, jie apsikeitė keliomis maloniomis frazėmis apie Miuncheną (Kuhno gimtąjį miestą ir Hitlerio mėgstamą miestą) ir po 15 minučių pokalbis baigėsi. Kad ir koks nekaltas buvo šis susitikimas, jis suteikė Kuhnui didžiulį pasitikėjimą JAV, o tai labai nuliūdino Bohle. Jis taip pat atkreipė kelių vyriausybinių tyrėjų dėmesį, kurie peržvelgė kiekvieną bundistų aspektą, ieškodami menkiausio teisinio nusižengimo, kuriuo galėtų juos patraukti baudžiamojon atsakomybėn. Kaip rašo Diamondas, "problema, su kuria susidūrė McCormack-Dicksteino tyrėjai (ir) nerimavo Valstybės departamento pareigūnai, buvo ta, kad bundistai nepažeidė jokių galiojančių federalinių įstatymų. Apkaltinti

neamerikietišku buvo viena, o įrodyti tai - kita. Jungtinių Valstijų generalinis prokuroras Homeras Cummingsas ir FBI direktorius J. Edgaras Hooveris atliko Bundo vidaus reikalų tyrimą ir 1938 m. sausio 5 d. paskelbė, kad ši grupė nepažeidžia jokių federalinių įstatymų." Kuhnas manė, kad "jis turi dirbti Amerikos teisinėje sistemoje, o ne prieš ją".

Madisono aikštės sodo mitingas

Ilgainiui Bundą daug mažiau žmonių laikė ardomąja organizacija, kaip bijojo Bohle, ypač kai visuomenės nepasitenkinimas persimetė nuo bundistų prie prezidento Franklino Roosevelto karo kurstymo. Bundas tapo viena iš daugelio patriotinių grupių, garsiai pasisakiusių prieš jo pastangas įtraukti Jungtines Valstijas į karinę agresiją prieš Europos rasistus. Šiandien, po 50 metų nesiliaujančios propagandos, vaizduojančios Hitlerį kaip visiškai atsakingą už Antrąjį pasaulinį karą, sunkiai prisimenama Liudlou rezoliucija buvo antiamerikietiška schema, kurią 1937 m. pradžioje energingai propagavo F. D. R., siekdamas pertvarkyti federalinę teismų sistemą, kuri galėtų skelbti "nacionalinį referendumą dėl karo paskelbimo". Tai reiškė, kad teisė skelbti karą, JAV Konstitucijoje nurodyta kaip išimtinė Kongreso prerogatyva, būtų palikta laikraščių apklausoms. Kitaip tariant, jei žurnalistai ir vyriausybės demagogai sukeltų pakankamą visuomenės isteriją, įtakingos specialiųjų interesų grupės, turinčios slaptų tikslų, galėtų įtraukti Amerikos žmones į bet kokią karą dėl menkiausio preteksto. Žinodamas, kad Kongresas griežtai priešinasi jo norui įtraukti mūsų šalį į užsienio konfliktus, prieš kuriuos perspėjo Džordžas Vašingtonas, F. D. R. ieškojo "užpakalinių durų į karą", kaip tai apibūdino vienas istorikas. Liudlou rezoliucija buvo akivaizdus Ruzvelto bandymas vykdyti antikonstitucinę ir neišprovokuotą agresiją prieš europiečius, kurie kovojo, kad išlaisvintų savo tautas iš tarptautinės plutokratijos, kuriai jis priklausė.

Amerikiečiai, bijodami Baltuosiuose rūmuose įsitaisiusio nevaldomo patrankos būrio, pradėjo rimčiau vertinti Kuno izoliacionistines pažiūras, pradedant masiniu mitingu Skaitymo mieste Pensilvanijoje, kuriame dalyvavo 15 000 žmonių. Dar didesnis mitingas ir didžiausias viešas Bundo triumfas įvyko 1939 m. vasario 20 d. Niujorke. Madisono aikštės sodas, papuoštas milžiniškomis svastikos vėliavomis ir pakabintas su Bundo šūkais, buvo maksimaliai užpildytas bilietų mokėtojais iš visos valstijos. Jie audringai džiūgavo, kai kelių regioninių būstinių pučiamųjų orkestrai užtraukė Horsto Vesselio dainą - nacionalsocialistų himną.

Kol didžiojoje salėje skambėjo muzika ir plojimai, ne mažiau kaip 3 000 uniformuotų O. D. šturmo karių tobuloje rikiuotėje žygiavo nuo Madisono aikštės sodo galo iki tribūnos, kur Fricas Kunas (Fritz Kuhn) kreipėsi į 22 000 klausytojų. Šalia jo iškilo 30 pėdų aukščio Džordžo Vašingtono, kurio gimtadienį jie šventė, atvaizdas. Tai buvo labai aktuali tema, kontrastuojanti su mūsų pirmojo prezidento garsiąja "jokių užsienio santykių" politika ir F. D. R. tarptautiniais planais dėl dar vieno užsienio karo.

Bundo lyderis perspėjo, kad Ruzvelto gaujai, sudarytai iš žydų spekuliantų, rasės neturinčių plutokratų ir komunistų diversantų, reikia sunaikinti Trečiąjį reichą, nes Hitleris sukūrė sistemą, kuri padarė vokiečių tautą ekonomiškai nepriklausomą nuo užsienio biržų įtakos. Prarasti klestinčią Vokietiją tarptautiniams piniginkams buvo pakankamai blogai. Tačiau išorės tautos ėmė palankiai žiūrėti į tas pačias idėjas. Jei jos paplistų į kitas šalis, tuomet žydų finansinis gniaužtas pasaulyje būtų prarastas. O šias kitas pagonių valstybes, taip pat kamuojamas marksistinių neramumų, papildomai traukė nacionalsocializmas ir fašizmas - vienintelės pakankamai stiprios ideologijos, galinčios sunaikinti komunizmą. Kuhnas pranašiškaai perspėjo, kad jei amerikiečiai įsitrauktų į karą prieš Ašį, jie galbūt jį laimėtų karine prasme, bet neabejotinai pralaimėtų politiškai, nes visos Hitlerio valomos blogybės atgimtų ir pralaimėtų, kad užpultų Ameriką. Komunistų infiltracija į JAV vyriausybę sunaikintų mūsų laisves, marksizmas persmelktų amerikiečių mintis, o būriai negrų laukinių, susijaudinusių ir ginkluotų, sukeltų neregėto masto nusikalstamumo bangas miestuose. Kaip Džordžas Vašingtonas buvo mūsų konstitucinės respublikos tėvas, taip Adolfas Hitleris yra mūsų rasinio nacionalizmo tėvas. Abu jie vienas kitam neprieštarauja. Priešingai, jie abu vienas kitą papildė, nes atstovauja arijų žmonijos politinei ir rasinei laisvei.

Nors ir sakydamas žodžius su grubiu vokišku akcentu, dėl kurio Emstas Bohle iš gėdos susiraukė, Bundo lyderio žodžiai buvo priimti su džiaugsmu. Didžiąja dalimi! Kartais jo kalbą nutraukdavo komunistų šulai, pasiūsti sužlugdyti susirinkimo. Šturmuotojų nevilčiai ir nusivylimui, minios nariai, įsiutę dėl šių savime suprantamų marksistinių hecklerių, greitai sumušdavo raudonuosius į kruviną mėsmalę, kol susirūpinę O. D. vyrai dar nespėjo jiems uždėti antrankių. Laimei, jiems pasitaikydavo proga vėliau vakare: "Vienas vyras, Isadore Greenbaumas, prasiveržė pro Kuhną saugančių O.D. vyrų liniją ir bandė užpulti Bundesleiterį. Sargybinis puolė ant Greenbaumo ir išvilko jį iš scenos". Jie padarė daugiau nei tai. Beveik beprasmiškai jį sumušę, jie nuplėšė jam kelnes, net apatines kelnaites, tada kūnu ir nuogu užpakaliu jį numetė priešais 22 000 žiūrovų,

kurie pratrūko kakofonišku juoku iš de-panted kike. Greenbaumas galėjo išbėgti iš salės su uodega tarp kojų ir išeiti į žiemišką Niujorko orą.

"Milijonas narių 1940 m.!"

Madisono aikštės sodas apsuko ratą nuo prieš šešerius metus vykusio žydų neapykantos teismo proceso. Masinis mitingas čia buvo Bundo aktyvumo viršūnė. Tarp kelių plakatų su raidėmis, kuriais buvo uždengta didžiulė salė, buvo užrašyta: "Milijonas narių 1940 m.!" Galbūt šis tikslas buvo nepasiekiamas Fricui Kūnui, bet kiek iš tikrųjų Bundas pritraukė pasekėjų? Keista, bet niekas tiksliai nežino. Prieš oficialų JAV dalyvavimą Antrajame pasauliniame kare Bundo narių sąrašus sunaikino patys bundistai, tikėdamiesi, kad federalinė vyriausybė surengs antinacistinę raganų medžioklę. Diamondas rašo, kad O. D. Stormtroopers sudarė dešimtadalį visų narių. Jei tai teisinga, galime apytiksliai manyti, kad Bundo narių skaičius į Madisono aikštės sodą priklausė Naujosios Anglijos regionui, o papildomi asmenys buvo iš kitų būstinių į rytus nuo Misisipės upės. Dar nuo 1 500 iki 3 000 narių sudarė likusius padalinius. Atsižvelgdami į mažiausią 4 500 O.D. vyrų skaičių, gauname apytikslį skaičių - 45 000 Bundo narių. Tai buvo aktyvistai, turintys korteles, kurių minimalios pareigos buvo mokėti mokesčius, dalyvauti susirinkimuose ir platinti literatūrą.

Be narių buvo ir neregistruotų rėmėjų, simpatikų, kurie įvairiais nereguliais būdais prisidėjo prie judėjimo. Tokių asmenų tikriausiai buvo apie ketvirtį milijono, nes kiekvienam nariui teko maždaug penki rėmėjai; net ir tai yra konservatyvūs skaičiavimai. Kas susiję su Bundui palankiais nusiteikusiai žmonėmis, kurie galėjo balsuoti už Bundo kandidatą rinkimuose, jei jiems būtų buvusi suteikta tokia galimybė, niekas negali tiksliai žinoti. Tačiau neabejotina, kad keli milijonai amerikiečių, galbūt net nuo penkių iki dešimties milijonų, remiantis pirmiau minėtais skaičiais, būtų balsavę už Bundą. Tokia plati parama ir aktyvumas Amerikoje visam laikui užkerta kelią apskaičiuotam melui, kad nacionalsocializmas čia niekada neturėjo populiarių pasekėjų. Tačiau tai, ką žydai pasakoja visuomenei, ir tai, ką jie aptaria tarpusavyje, yra du visiškai skirtingi dalykai.

Nors per savo užgrobtą žiniasklaidą jie šaukė, kad Bundas yra neamerikietiškas "Trojos arklys", Hitlerio pasiūstas užvaldyti JAV, jie žinojo, kad ši apgaulė sparčiai senka, nes Bundas turi daug pasekėjų, o F. D. R. karo kurstymu piktinasi kur kas didesni izoliacionistai. Holivudo ir laikraščių propaganda negalėjo sustabdyti didėjančio liaudies pasipriešinimo jų planams. Jų tarnai F.B.I. ir Kon-

greso tyrimų komitetai nesugebėjo teisiškai uždaryti Bundo.

Teismo procesas ir įkalinimas

Žydai, niekada nesileidę įbauginami vien pagonių teisėtumo, netrukdomi žengė kitą žingsnį prieš Bundą, kad jį sugriautų iš vidaus. Surengęs itin sėkmingą masinį mitingą pačioje žydų Niujorko širdyje, Bundo lyderis parodė daugiau įžūlumo, nei jie galėjo išverti. Praėjus vos dviem mėnesiams po mitingo Madison Square Garden, miesto apygardos prokuroras, politiškai ambicingas Thomas Dewey, apkaltino jį klastojimu ir vagyste. Dewey tikėjosi, kad nukryžiuavęs jų aršiausią priešą gaus žydų paramą savo būsimai prezidento rinkimų kampanijai. Ironiška, kad Kuno teismas prasidėjo lapkričio 9 d., per Miuncheno pučo, kuriame jis dalyvavo prieš 16 metų, metines. Tai vėl turėjo tapti pasiaukojimo laikotarpiu.

Kuhnui atstovavo kvalifikuotas italų kilmės amerikiečių advokatas: "Sabbatino gynyba buvo puiki, ir kurį laiką atrodė, kad Dewey bylos nelaimės. Sabbatino kaltinimai atėmė žadą". Pagrindiniai kaltinimai Kuhnui, įskaitant įtariamą 14 548 JAV dolerių, gautų iš vasario mėn. mitingo, pasisavinimą, buvo atmesti. "Galiausiai byla rėmėsi kaltinimu, kad Kuhnus nesumokėjo 500 dolerių teisinio honoraro advokatui, kuris praėjusiais metais gynė šešis bundistus Vokietijos ir Amerikos atsiskaitymo lygos byloje." Kaltinimas buvo mažareikšmis, tačiau kaltintojai "bandė įtikinti prisiekusiuosius, kad nors Kunas tvirtino sumokėjęs honorarą, iš tikrųjų jis pavogė pinigus (varganus 500 dolerių?!) ir suklastojo sumą buhalterinėje knygoje. Iki pat galo Kunas tvirtino esąs nekaltas".

iš tiesų dėl jo spartietiško gyvenimo būdo ir didelių santaupų, sukauptų dirbant vertinamu chemiku, tariama tokios mažos pinigų sumos vagystė atrodė juokingai neatitinkanti tikrovės. Be to, visas Kuno gyvenimas buvo Bundas. Jis neturėjo jokių interesų, nesusijusių su darbu ir draugyste, kuriuos jam teikė ši organizacija, Kaip pažymėjo Sabbatino, niekas visame vyro gyvenime nerodė jokio nesąžiningumo ar netinkamo, juolab nusikalstamo elgesio. Priešingai, jis nuosekliai aukojosi dėl savo šalies Pirmajame pasauliniame kare, rizikavo gyvybe Miuncheno pučo metu, vėliau visiškai atsidavė savo šeimai ir ne mažiau atsidavė Bundui. Nei jis, nei jo žmona neturėjo didelio namo, brangių automobilių, riebios sąskaitos banke ar kokio nors prabangaus turto. Bet juk tai buvo Niujorkas ilgai svajoto žydų karo su Hitleriu išvakarėse. Taigi gruodžio 5 d. Fricas Kunas buvo pripažintas kaltu ir nuteistas nuo 2,5 iki 5 metų kalėti Sing Singe.

Bundo pabaiga

Japonams užpuolus Perl Harborą, Bundas savanoriškai išsiskirstė. Tai buvo tamsiausias Amerikos nacionalsocialistų laikotarpis. Jie ne tik buvo priversti tylėti, kol masės jų tautiečių džiugiai dirbo, kovojo, o kartais ir žuvo, kad nužudytų savo bendrapiliečius baltuosius Europoje ir sugriautų jų Senojo pasaulio kultūrą. Jie stebėjo, kaip visas jų sunkus darbas, svajonės, pergalės ir pastarųjų šešerių metų viltys išgaruoja karo isterijoje. Blogiausia, kad bundistams teko stebėti Trečiojo reicho žlugimą ir bjaurų pasaulinės žydijos triumfą per jos legionus pagonių pakalikų. Neregėtos arijų rasinės bendrystės eros šviesa ir naujos baltųjų civilizacijos pažadas išblėso. Nuo šiol Vakarų nuosmukis trauks Amerikos visuomenę į vidinę destrukciją, kurią sukels tos pačios jėgos, nuo kurių taip ilgai perspėjo bundistai. Tai buvo pasaulio pabaigos pradžia, ir jie tai žinojo. Kurį laiką to buvo per daug. Apimtas nevilties, 1942 m. birželio 16 d. George'as Froboese'as atėmė sau gyvybę.

Liūdnas Fritzo Kuhno likimas

Fritzas Kunas taip pat norėjo mirti. Jis mirė federaliniame kalėjime, pamirštas išorinio pasaulio ir niekinamas tiek prižiūrėtojų, tiek kalinių. Net jo žmonos Eisės ir vaikų nebebuvo, jie buvo repatrijuoti į Vokietiją. Nė vienas žmogus nebuvo labiau vienišas. Kalėjime iš jo buvo atimta pilietybė, o po karo jis buvo deportuotas. Dėl prastos sveikatos jis buvo paleistas 1946 m. balandį. Paskutinį kartą savo tėvynę jis matė Trečiojo reicho šlovės laikais; dabar didžioji jos dalis tebegriūva nuo karo, kuriam jis bandė užkirsti kelią, griuvėsių. Grįžęs į gimtąjį miestą, jis įsidarbino mažame fabrike pramoniniu chemiku. Tačiau žydų keršto skonis vis tiek nebuvo patenkintas, ir jau po metų laisvės vadinamieji Bavarijos "denacifikacijos" pareigūnai jį vėl suėmė dėl akivaizdžiai melagingo, visiškai nepagrįsto kaltinimo palaikius artimus ryšius su Adolfu Hitleriu, kuriuos okupacinė valdžia laikė nusikalstamais ryšiais.

Kuhną amerikiečių karo nusikaltimų tyrėjai neribotam laikui įkalino Dachau koncentracijos stovykloje. Jauna mergina Hedwig Munz, dirbusi ten esančiame JAV karinių oro pajėgų objekte, pasigailėjo sergančio vyro, kuris dėl priežiūros ir blogo elgesio paseno ne pagal metus, ir išvedė jį už rankos pro pagrindines stovyklos duris. Rodydamas džentelmenišką dėkingumą Hedwigai, jis vis dėlto atrodė abejingas netikėtam savo paties išlaisvinimui. Po šešių mėnesių beširdžiai

pareigūnai nesipriešino jo sugražinimui ir prasidėjus žiemai grąžino jį į nešildomą Dachau. Galiausiai 1950 m. jį paleido, ragindami grįžti namo ir mirti. Dešimt kalinimo metų iš tiesų palaužė jo buvusią stiprią fizinę būklę. Penkiasdešimt penkerių metų Fricas Kunas mirė savo ir savo idealės gimtajame mieste Miunchene 1951 m. gruodžio 14 d., skambant jo mėgstamiausiai kalėdinei giesmei "Tyli naktis".

Jo mirties beveik nepastebėjo visas pasaulis, kuris tuo metu turėjo kitų pramogų. Korėjoje, pirmajame iš daugelio ilgų karų, jaunos amerikiečių kareivius žudė ne baltosios rasės komunistai.

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFBAUORGANISATION

Der Kampf geht weiter!

TROTZ VERBOT NICHT TOT!

NS naujienų biuletėnis
www.nsdapao.org

#1005 19.06.2022 (137)

NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Priekinė ataskaita
Interviu su Molly

Trėčioji dalis

NSK: Dabartiniai jėgų projektai aktyviausiai susiję su filosofija ir menu.

Aptėdinkite savo požiūrį į tokių temų poveikį politikai.

the NEW ORDER

Number 176 (2021) Founded 1978 April 26, 2021 (126)

The Fight Goes On!

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware countrymen and racial kinmen fight with us side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are anti-White immigration, culture destruction, and re-education.

Whether "legal" or "illegal", whether in election battle or street battle, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind, every National Socialist must do his duty!

Hitl Hitler!
Gottfrid Lauth

**NSDAP/AO yra didžiausias pasaulyje
Nacionalsocialistinės propagandos tiekėjas!**

Spausdinti ir internetiniai periodiniai leidiniai daugeliu kalbų

Šimtai knygų daugeliu kalbų

Šimtai svetainių daugeliu kalbų

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!

www.third-reich-books.com

NSDAP/AO

Fight Back!

nsdapao.org

Contact us to find out how YOU can help!